

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 3538/2023
09.11.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић и Драгане Бољевић, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Драган Згерђа адвокат из ..., против туженог Нафтна индустрија Србије АД Нови Сад, чији је пуномоћник Бранислав Грујић адвокат из ..., ради накнаде нематеријалне штете, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3742/20 од 06.04.2023. године, у седници већа одржаној дана 09.11.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизији туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3742/20 од 06.04.2023. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Панчеву П1 386/18 од 06.10.2020. године, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев и обавезан тужени да на име накнаде нематеријалне штете исплати тужиоцу за душевне болове због умањења опште животне активности износ од 375.000,00 динара, за физичке болове износ од 175.000,00 динара, за претрпљени страх износ од 150.000,00 динара и за душевне болове због наружености износ од 150.000,00 динара са законском затезном каматом на ове износе почев од 06.10.2020. године до исплате, као и да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 906.594,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев у делу којим је тужилац тражио да се обавезе тужена на исплату накнаде штете преко досуђених износа па до тражених износа од 500.000,00 динара за душевне болове због трајног умањења опште животне активности, од 500.000,00 динара за физичке болове, од 450.000,00 динара за страх и од 450.000,00 динара за душевне болове због наружености. Ставом трећим изреке, одбијен је захтев тужиоца за ослобађање од плаћања судских такси.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 3742/20 од 06.04.2023. године, ставом првим изреке, преиначена је пресуда Основног суда у Панчеву П1 386/18 од 06.10.2020. године у делу првог става изреке тако што је обавезан тужени да на име накнаде нематеријалне штете исплати тужиоцу за умањену животну активност износ

од 120.000,00 динара, за физичке болове износ од 80.000,00 динара, за страх износ од 60.000,00 динара и за душевне болове због наружености износ од 60.000,00 динара са законском затезном каматом на ове износе почев од 06.10.2020. године до исплате, док је у преосталом делу одбијен захтев тужиоца којим је тражио накнаду нематеријалне штете у износу од још 255.000,00 динара за умањење животне активности, још 95.000,00 динара за физичке болове, још 90.000,00 динара за страх и још 90.000,00 динара за душевне болове због наружености са законском затезном каматом на ове износе од 06.10.2020. године до исплате. Ставом другим изреке, преиначено је решење о трошковима парничног поступка садржано у делу првог става изреке пресуде Основног суда у Панчеву ПП 386/18 од 06.10.2020. године тако што је обавезан тужени да плати тужиоцу трошкове парничног поступка у износу од 718.994,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате, док је у преосталом делу захтев тужиоца за накнаду трошкова поступка за износ од још 180.600,00 динара одбијен. Ставом трећим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена пресуда Основног суда у Панчеву ПП 386/18 од 06.10.2020. године у другом и трећем ставу изреке. Ставом четвртим изреке, обавезан је тужени да накнади тужиоцу трошкове жалбеног поступка у износу од 76.500,00 динара, а ставом петим изреке обавезан је тужилац да накнади туженом трошкове жалбеног поступка у износу од 32.000,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је благовремено изјавио ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Одлучујући о изјављеној ревизији у складу са чланом 403. став 2. тачка 2. и чланом 408. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија туженог није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Ревизијом се посебно не указује на друге битне повреде одредаба парничног поступка из става 2. наведеног члана због којих се, под условима из члана 407. став 1. тачка 2. ЗПП, тај правни лек може изјавити. Нису основани наводи ревидента о битној повреди одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. у вези чланова 8. и 231. ЗПП, јер другостепени суд није учинио пропусте у извођењу доказа и њиховој оцени који би утицали на правилност одлуке тог суда о жалби туженог.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је обављао послове ... . Повређен је приликом истовара корпе са узорцима из возила, која му је исклизнула из руку и пала на прсте стопала десне ноге. Тужилац је на рукама имао гумене рукавице које су биле запрљане дериватима нафте и зато клизаве, а носио је ципеле без посебне заштите (челичне или композитне капне) које је задужио код туженог као део своје опреме. Корпа је сачињена од металне жице, са шест боксова за смештај флаша са узорцима и са рукохватом на средини. У корпи коју је тужилац истоварао, поврх шест флаша у боксовима, налазиле су се још три флаше. Укупна тежина корпе са девет флаша коју је тужилац носио износи 16 кг. Падом корпе са том тежином на предњи део ципеле са челичном или композитном капом не постоји могућност њеног деформитета, тако да не долази до повређивања стопала. У штетном догађају тужилац је задобио нагњечење другог и трећег прста десног стопала, које није било праћено повредом ноктију или

преломом костију. Таква дијагноза постављена је на основу клиничког налаза да су повређени прсти били модри, али покретни. Било је могуће њихово савијање и није било израженог отока, болне осетљивости, немогућности ходања и других тегоба. Због тога није извршена имобилизација ноге већ је тужиоцу само препоручено мировање и употреба лекова против болова. Таква повреда у време њеног настанка квалификује се као лака телесна повреда, настала дејством тупине механичког оруђа, могуће падом терета на стопало. Постоји могућност да су у време спорног догађаја постојале исхемијске промене на прстима стопала, али се са сигурношћу може закључити да једнократна повреда дејством тупине механичког оруђа није могла да узрокује промене на крвним судовима повређених прстију, које су у каснијем току довеле до њихове гангрене и хируршке ампутације. Појава исхемијских промена и на другим прстима десног стопала који нису били повређени, као и на прстима левог стопала са сигурношћу доказује да су код тужиоца постојале хроничне и прогресивне патолошке промене на крвним судовима које нису биле изазване повредом, а које су неколико година након штетног догађаја проузроковале исхемијско и одумирање (гангрену), што је захтевало хируршку ампутацију првог до трећег прста десног стопала и трећег до петог прста левог стопала. Промене на крвним судовима постојале су и пре штетног догађаја, с тим што се не може утврдити време њиховог настанка. Тужилац је због нанете повреде трпео физичке болове и страх, чији интензитет и дужина трајања су утврђене вештачењем, као и душевне болове због наружености лаког степена и умањења опште животне активности од 4%. Радни однос тужиоца престао је 30.09.2009. године, на основу споразума закљученог са туженим, а тужилац је од 12.03.2010. године остварио право на инвалидску пензију због трајног и потпуног губитка радне способности.

Полазећи од тако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су правилном применом одредбе члана 164. Закона о раду у вези са члановима 173. и 174. Закона о облигационим односима одлучили о основу оговорности туженог, а на основу чланова 192, 200. и 205. истог закона и о висини накнаде нематеријалне штете, односно доприносу тужиоца у њеном настанку.

Према одредби члана 194. Закона о раду, послодавац је дужан да накнади штету запосленом који претрпи повреду или штету на раду или у вези са радом, у складу са законом и општим актом. Повредом на раду, у смислу члана 22. Закона о пензијском и инвалидском осигурању, подразумева се повреда осигураника проузрокована непосредним и краткотрајним механичким, физичким или хемијским дејством, наглим променама положаја тела, изненадним оптерећењем тела или другим променама физиолошког стања организма (удари и падови). Тужилац је у овом случају претрпео повреду проузроковану непосредним и краткотрајним механичким дејством, падом металне корпе са напуњеним флашама на стопало десне ноге. Повреда је настала на раду, приликом извршавања послова које је тужилац обављао као део својих радних задужења на свом радном месту.

С тога, по оцени ревизијског суда, нису основани наводи туженог којима се оспорава закључак нижестепених судова да је тужилац повређен на раду. На такав закључак не може утицати решење о праву на инвалидску пензију, признато тужиоцу због потпуног губитка радне способности услед болести хроничног карактера, чији узрок није повреда прстију десног стопала. Тужилац у овом спору не захтева накнаду

нематеријалне штете због обољења која су узрочници његове инвалидности, већ накнаду штете као последице непосредног повређивања.

Цитирана одредба Закона о раду у погледу основа одговорности, упућује на Закон о облигационим односима. Ако је штета настала због повреде запосленог основ одговорности послодавца може бити кривица (субјективна одговорност) или узрочна веза између обављеног рада и настале штете - одговорност услед опасне ствари (објективна одговорност). Опасна ствар је по дефиницији покретна или непокретна ствар која својим положајем, употребом, особинама или самим постојањем повећава опасност за околину. Метална корпа са напуњеним боцама, тежине од 10 кг, је опасна ствар је услед њеног пада може доћи до повређивања лица. Тужени је ималац опасне ствари и зато одговара за штету која је настала њеним падом на стопало десне ноге тужиоца и тако му нанела лаку телесну повреду.

Ревизијски наводи о погрешно и непотпуно утврђеном чињеничном стању не доводе у сумњу утврђене чињенице да је тужилац носио рукавице које нису биле очишћене од деривата нафте и зато су биле клизаве, као и да је задужио ципеле које нису имале ојачање на предњем делу, које би заштитило прсте његовог стопала од повређивања. Тужени није током поступка успео уверити нижестепене судове супротно, да је тужилац био задужен прописаном обућом и да зато не постоји његова одговорност за штету.

Тужилац је трпео штетне последице повреде у виду физичких болова и страха, односно душевних болова због наружености и умањења опште животне активности, који оправдавају досуђивање новчане накнаде. Висина накнаде за сваки од видова штете одређена је правилном применом члана 200. Закона о облигационим односима, али је тужена дужна да надокнади само сразмерни део штете с обзиром да је и тужилац допринео њеном настанку са 30%, сходно члановима 192. и 205. Закона о облигационим односима,.

Са свега наведеног, на основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

Председник већа - судија
Бранислав Босиљковић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић